

KIS HIRLAP

... NAGY KEDVEL KÖTÖZTE A KOSZORUT. (Lásd a 41. lapon.)

et. XLVII. kötet, 3. szám. Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1894. július 15-én.

KIS MÁTYÁS.

Rajzok

Hollós Mátyás dicsőséges királyunk
gyermek-korából.

Irta DONÁSZY FERENCZ.

— Számos képpel. —

(Folytatás.)

Az ősz Hunyady János is össze gyűjté tehát hadait és kevés napok múlva szintén a táborba volt indulandó, midőn a vár alatt ismerős tárogató rivallása harsant fel s egy jókora lovas-csapat élén Szilágyi Mihály, Hunyadyné testvérbátyja érkezett meg atyafiságos bucsú-látogatásra a hadba-szállás előtt.

Mátyás ujongva ölelé meg nagybátyját, kinek szívbéli kedveltje vala.

— Pedig ne örülj ám valami nagyon a jöttömnek, gyerek! Mert úgy megexaminállak, hogy szigorú professzorod se teszi különben, fenyegeté, komolyságot tétetve, a vig öreg úr. De Mátyás csak nevetett, mert nagybátyjának még a komolyságában is több jókedv volt, mint némely embernek a nevetésében.

Ebéd után Mátyás eléneklé nagybátyja kedves hős-dalait, melyeknek hallásán az öreg úgy fellelkesült, hogy egy-egy köny csilant meg deres szempilláin. De csakhamar

letörlé az áruló cseppeket és kihörpente serlegéből az utolsó kortyot, intett Mátyásnak, hogy kövesse.

Először a vár istállóiba mentek. Ezek egy elkülönített osztályában gyönyörű vaseres lovacska ropogtatta jóízűen az abrakot, és a belépőket ismerős nyihogással köszönté.

Mátyás szeme-szája elmeredt a gyönyörű állatoecska láttára és midőn Szilágyi Mihály eloldotta a jászoltól, a ló negédesen bókolni kezdett előtte.

— No Matyi, hogy tetszik? hunyorgatott tréfás nevetéssel öcsse meglepetésén az öreg. A tied volna ám *Villám*, ha olyan nagy árban nem tartanák!

— Mi az ára, édes Mihály bácsi? kérdé villogó szemekkel a fiú.

— Majd megmondom. De jerünk csak egy házzal tovább!

Mátyás alig tudott elválni a Villámtól. Mert midőn hattyú-hajlásu nyakát meg-

veregette, ez száraz fejét.

A vár-udvar lakozott, és valamit nagy

— Majd e te! riadt rá járjon a nye

A farka-zompos-szörű nyüszítve sz meglátta.

— Basán legve a nagy bölény-, fark egy vadász nyával!

Innen a Szilágyi Mihály työzött, pom öklére.

— Láttál-ral is megkü mint a förg neve.

Mátyás só fiatal madar séges vándor a nemes izla

— Ide i Szilágyi Mih paripa, kuty szánya, ha m adhatod. Me

*) *Falka-zug* kutyái vannak mögött szokot pedig a *sólyom* és tanító-helye

veregette, ez nyerítve döngölé hozzá okos, száraz fejét.

A vár-udvaron Józsi is Mátyáshoz csatlakozott, és minden áron sugni akart neki valamit nagy titkolódzással.

— Majd elmész a suspitoló tereferéddel, te! riadt rá az öreg vitéz zordonan. Ne járjon a nyelved előre!

A falka-zúg*) kerítésén egy hatalmas lompos-szörü sinkorán ugrott keresztül, és nyüsítve szökdösött az öregre, alig hogy meglátta.

— Basának híjják, magyarázta enyelegve a nagybátya. Egyformán hajt medve-, bölény-, farkas-nyomot. Matyi te, Basával egy vadász se jön ám haza üres tarisznyával!

Innen a sólyom-szállóba mentek és Szilágyi Mihály egy hófehér, feketén pötytyözött, pompás kerecsen-sólymot vett az öklére.

— Láttál-e ilyet, Matykó? A griffmadárral is megküzdene, s olyan sebesen száll, mint a fürgeteg, azért is *Fürgeteg* az ő neve.

Mátyás sóhajtvá simogatá meg a maga fiatal madarait. Bizony azok csak közönséges vándor-sólymok voltak, nem abból a nemes ízlandi fajtából valók.

— Ide hallgass, gyerek! kiáltá vígan Szilágyi Mihály, a Mátyás vállára ütve; paripa, kutya, sólyom... mind neked van szánya, ha megérdemled. Holnap próbáját adhatod. Meglátom, mire mégy velök.

*) *Falka-zúg*, ahová a vár és vendégek vadász-kutyái vannak szállásolva. A peczerek hajléka mögött szokott rendszeren lenni, szomszédjában pedig a *sólyom-szálló*, a vadász-sólymok tanyája és tanító-helye.

— Ott leszek, édes bátyám! kiáltá örömmel Mátyás, nagybátyját hévvel megölelve.

Mátyás alig várta a másnapot.

Délután a vár alatt pajtásaival — kivéve a nyurga Villibáldot, ki bűnössége tudatában többé nem mert szemre jönni — nagy lapda játékot rendezett, azután a somnak nehéz fájából készült husángokat dobáltak: valljon ki tudja legmesszebbre hajítani? Végül pedig a parittyadobálás után a karhajlítást próbálták végig, ami abból állott, hogy mindegyik fiú először kinyújtá ököibe szorított jobbját és a másik befelé igyekezett hajlítani; azután össze kapta a karját, ezt meg ki köllött egyenesíteni.

Mátyás mindenben túltett társain.

A hányféle lapda-játékot játszottak — pedig volt vagy nyolczféle — ő mindig nyertes volt és dobásában egyetlen egyszer sem hibázott. Mindhárom somfahusángot ő lódítá a legmesszebbre, a legnehezebbet pedig legis-legmesszebbre, mit a fiúk zajosan megujongtak. Parittyájának kövei pedig az első dobásra levitték a kőkupaczt és mindig azt a fa-ágot törték le, melyet előre megjelölt. Még a repülő fecskét is el tudta volna találni, de jó szívének ellenére volt, hogy e kedves, ártatlan állatkákat bántsa.

A karhajlításnál valamennyi fiúnak a karjával könnyen bánt el: először két kézzel, azután majd fél-kézzel, míg az ő jobbját egy fiú sem birta be- vagy kihajlítani.

— Ebben nem győzzük le Mátyás úrfít, az szent! mondá homlokát törülgetve Józsi; hanem a *zsák-emelésben* talán. A mult héten egy nyomnyit félre toltam, ma tán szerencsésebb leszek egy egész lépéssel.

Mátyás nyugodtan mosolygott:

— Állj ki hát!...Vagy ne! Én állok ki először. Laczkó, húzd meg lábaink előtt a páros határt. Józsiét kettesben, az enyémet egyesben!

Zsák-emelésnek hívták annak a próbáját, melyik tudja egymást egész vagy félnyomnyira (lépésnyire) helyéből kimozdítani. A melyik jobban bizonyított erejében, az a másiknak engedett egy lépést, azaz: túl-lephetett a második vonalig, melyen különben nem volt szabad egy ujjnyira sem túllépni és csak a felső testnek volt megengedve a szabad mozgás, a lábának nem.

Játszották pedig egymásnak feszített vállal, vagy karral. Ez az utóbbi azonban nagyobb erőt követelt.

De bizony Józsi hiába bizott ma is az ő erejében. Jóllehet ő volt kedvezőbb helyzetben, nem bírta Mátyást hajszálnyira sem kimozdítani állásából, míg ez őt szépen vissza nyomta, még ha őt határ lett volna, azon túl is.

— No, ma megint vesztettem! csóválta a fejét; de ne próbálnók meg a *küküllőt*? Melyikünk bírja tovább?

A *küküllő-játék* abban állott, hogy egymásnak vetve hátukat, karjaikkal szorosan össze-fogódtak. Az adott jelre az egyik lehajolt, a másik meg bukfencz-formán vetődött át rajta. Ekkor aztán emez hajolt le. Ez

így ment sebes tempóban egymásután, a nélkül, hogy szétváltak volna. Szép volt nézni, amint a sok gyerek, sorjában végig küküllőzte a nagy térséget. Mátyás és Józsi voltak ebben is az elsők, és egyik pár sem ért a nyomukba. Sokan már az első versnél kiálltak, a másodiknak a végén pedig már csak Józsi és Mátyás maradtak, s nagy vígan harmadszor is körül küküllőzték a tágas játszó-teret.

— Hadd legyen páros! kiáltá Mátyás. Jer, csináljuk meg a negyedik verset is!

De Józsi már annyira ki volt fáradva, hogy nem vállalkozott rá, s így,

mint mindig, e napon is Mátyás lett a *Küküllő- király*, amire nagy hejehujával kezébe adták a czipfára kifarigcsált királyi pálczát, mellyel az a hatalom járt, hogy ő rendelte el a játékokat

VAD LACZI ÉS A DOD KUTYA.

— Fura história nyolcz képecskében. —

Hogy megmászta a nagy fát,
Szedi róla az almát.
Hullatja a kosárba —
Taj, de ott lenn mi várja!

és a fiúknak kellett.

Mátyás a...
Ot óra felé

— Pajta...
Hannaszert...
gyult, hogy...
jönni a várba...
is látni kell...
nak a Mosoly...
ter betanított...
kái. Azt mo...
Operenciás...
ken sem lát...
Addig hát c...
lassatok, min...
leszünk.

A Mosoly...
ter nevére ö...
zsi-bongás...
fiúk között...
ve-kérték...
hogy csak...
visszafelé...
ban elébb...
a várba, hog...
nára kapott...
dulás maro...
és hamvas...
jait, szokás...
elvigye a k...
nesznek.

Könnyű l...
és vígan sí...
után Józsi...
ros felé. Ú...
játékok egy...
ellenkezőleg...
ték izmait...
batétre.

és a fiúknak mindenben engedelmessé-
niök kellett.

Mátyás a vártorony nap-órájára nézett.
Ot óra felé járt az idő.

— Pajtások, mi most Józsisal a kis
Hanneszért megyünk. Már annyira meggyó-
gyult, hogy fel tud
jönni a várba. Neki
is látni kell, mit tud-
nak a *Mosolygó* mes-
ter betanított állat-
kái. Azt mondja, az
Operenciás-tengere-
ken sem látni mását.
Addig hát csak mu-
lassatok, mindjárt itt
leszünk.

A Mosolygó mes-
ter nevére örvendező
zsibongás támadt a
fiúk között, és kér-
ve-kérték Mátyást,
hogy csak siessen
visszafelé. Ő azon-
ban elébb fölsietett
a várba, hogy ozson-
nára kapott man-
dulás marczipánját
és hamvas barack-
jait, szokás szerint,
elvigye a kis Han-
nesznek.

Könnyü léptekkel
és vigan sietett az-
után Józsisal a vá-
ros felé. Úgy érezte, hogy a délutáni
játékok egy csöppet sem fárasztották ki;
ellenkezőleg, még ruganyosabbra edzet-
ték izmait a holnapi vadászatra és pró-
batétre.

III.

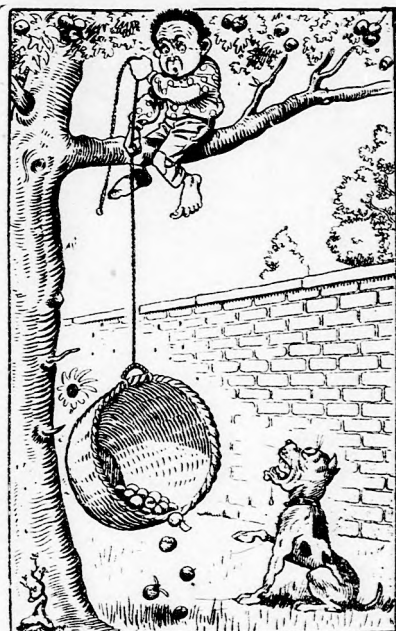
Csodás mutatványok. — Mátyás próba-tétele.

... És jönnek a zenészek: a pintyőke, csiz,
A czinke és rigófaj, a czifra tengelicz.
S amerre csak tavasz van, erdő, mező, berek,
Vig énekük zajától harsogva fölzeneg.

Ki volt hát az a Mosolygó-mester,
kinek már a neve
is olyan örvendő
forradalmat okozott
a fiúk között?

Az egész környé-
ken a legkalando-
sabb hírek keringtek
róla. Azt suttozták,
hogy messze orszá-
gokból ide került
hitetlen pogány, sza-
raczénus varázsló, aki
a gonosszal cimbo-
rál és mindenféle
titkos tudományok-
hoz ért, százegy nyel-
ven beszél, még a
madarak nyelvét is
érti, és nincsen olyan
vadállat a világon,
melyet meg ne tudna
szelidíteni. Hiszen
valamerre jár, egész
sereg kezes állat, ma-
dár kíséri, s ezek
csak úgy lesik a sze-
me-járását és min-
denféle furcsa mes-
terséget tudnak.

Voltak továbbá, akik ráfogták, hogy a
csillagokból olvas, jégesőt, fürgeteget tá-
maszt a határban, sőt még a forgó szelek-
nek is parancsol bűbajos erejű igékkal,
miket csudálatos jegyekkel tele irt kapcsos

*Míg a sok almát cseni:
A fogát reá feni
A kertész kuttyája Dod —
Lesz itt mindjárt állapot!*

könyvekből és hárttyákból olvas ki. Ezeket talán még a főtisztelendő várkaplán uram sem tudja elolvasni, pedig ő kegyelme ugyancsak böles és tanult ember ám!

Akik pedig egy-egy lesi-pillantást loptak Mosolygó-mester torony-szobájába, el sem tudják azt a sok csodát mondani, amit láttak. Telides-tele van az kitömött madárral, szárított füvekkel és mindenféle fura eszközzel, melyeknek hírét-mását soha senki nem látta-hallotta.

Ebből a sok mende-mondából annyi volt igaz, hogy az öreg Mosolygó mester igen tudományos ember volt, aki mindenféle bűvös fogáshoz értett a világon. Valóságos ezermester volt, mindennek értette és megtalálta a nyitját.

E mellett szíve olyan volt, mint a színarany. Hiszen furcsa nevét is onnan kapta, hogy ránczokkal barázdált tisztes arca, szelid szeme, örökös mosolygással nézett mindenkire, amivel embernek állatnak egyszerre megnyerte a szeretetét.

Ismerte a füvek és gyökerek gyógyító erejét s a környéken tettel-szóval segített

mindenkin, aki csak hozzá fordult. A kis Hanneszt is ő gyógyította ki az esésokozta nehéz betegségéből, s ő igazította helyre kimarjult lábacskaikat. A fiúknak mindenféle furfangosan mozgó játékokat szerkesztett; kardot, íjját, nyilvesszót faragott csillagos bicskájával. Gyönyörű szép nótákra, buzditó hősi dalokra s szép játékokra tanította őket. Ezért szerették annyira, hogy már a neve is boldog forrongásba hozta valamennyit.

A várban is mindenki szerette, becsülte, de legjobban Mátyás. Órákat töltött el minden nap a szöglet-torony alján lévő szobájában, s nézegette a sok kitömött madarat és négy lábut, a tuskékre szurdalt bogarakat és himes szárnyu pillangókat, mert szobája valóságos kis muzeum volt; vagy pedig játszadozott az ő madaraival és egyéb állatkaival.

De Mátyást is szíve mélyéből szerette ám az ő kedvese Mosolygó bácsija. Megtett volna a kedviért mindent széles e világon. Nem rejtegette előle a tudományát, hanem folyton oktatta, tanitgatta arra a sok hasznos és értékes dologra, amiket ő tudott.

*Egyet gondol Laczika:
»Meglakolsz ezért, kutya!
Vicsorgatja fogát Dod:
»Megtépem a nadrágod!«*

Mikép és nyady-házhoz kodott, annal

Itt születé suhancz korá rabszija fűz rabszolga gya adták egy ké anatóliai b Akkoriban Ferkónak hív gazdája elneve nak és nem tott többé az hazai nyelvét.

Sok, sok esztendőn á vedett a távo országban ho ves hazájából madár sem j azért lelkébe vében mind gyar maradt az édes hon vet el ne mikor egyed enmagával m beszélgetett, nótákat ének ért kegyetlen ményen megb mikor vé rajta kapta. hogy fenyege és hazájához

Már egész kegyetlen ur másiknak ad együtt; ez

Mikép és honnan került az öreg a Hunyady-házhoz, melyhez egész lelkéből ragaszkodott, annak csodálatos története vagyon.

Itt született a szép Magyarországon, de suhancz korában a berontó török csapatok rabszija fűzték és a legelső kikötőben rabszolga gyanánt eladták egy kegyetlen anatóliai basának. Akkoriban *Bérczes Ferkónak* hívták, de gazdája elnevezte *Alinak* és nem szólhatt többé az ő drága hazai nyelvének.

Sok, sok keserű esztendőn át szenvedett a távol idegen országban hová kedves hazájából még a madár sem járt. De azért lelkében és szívében mindig magyar maradt. Hogy az édes honi nyelvet el ne felejtse: mikor egyedül volt, enmagával magyarul beszélgetett, magyar nótákat énekelt, amiért kegyetlen öre keményen megbüntette, mikor véletlenül rajta kapta. De bár hogy fenyegették, rémitgették is: nyelvéhez és hazájához mind-végiglen hű maradt.

Már egész embernyi ember lett, mikor kegyetlen ura meghalózott. Ekkor egy másinak adták el a többi rabszolgákkal együtt; ez a vén potrohos török azonban

még kegyetlenebb volt az elsőnél. A legkisebb hibáért vérig korbácsoltatta, és sőt, dohos tömlőczbe záratta étlen szomjan sokáig.

Végre a jó Isten, aki a benne bizókat el nem hagyja, megkönyörült az ő szenvedéseiben. Vén, hosszú szakállu gazdájától megváltotta egy másik, akinek nyílt, becsületes arcza első látásra megtetszett a sokat üldözött magyar rabnak.

Új gazdája nagyon jó és bölcs ember volt. Örökösen tanult, búvárkodott, éjszaka pedig a csillagokat vizsgálta, mert mestersege a jóslás és jövőmondás volt. Ilyenek pedig a török népnél nagy számban vannak.

Ezzel sok idegen földet és országot bejárt. Az öreg *Husszein-Taib* — ez volt gazdájának a neve — szorgalmáért és hűségéért úgy megszerette, hogy

majdnem fiaként tartotta. Sok sok esztendőig volt nála, és ez idő alatt az emberseges *Husszein-Taib* az ő magyar rabszolgáját megtanította mindenféle tudományra és mesterségre. Éjszakánkény együtt nézegették hosszú csöveken az égbol-

*Dod gyanakszik: »Hé no már!
Rám szakad az a kosár!
Alája kerülhetek . . .
El se menekülhetek!«*

tozat csillag-táborát, nappal pedig a természet erőit és csudáit kutatták.

— Csak bolond hiszen a bűbájban és boszorkányságban, édes fiam, mondogatta neki gyakran az öreg Husszein. A nagy természet nyitott könyv, melyből a figyelmes kutató mindent elolvashat.

Igy éldegéltek hosszú, hosszú ideig. Az öreg Husszein-Taib már száz esztendőnél is vénebb volt, és Bérczes Ferkó is lassanként megöregedett mellette. Ekkor megint ellene fordult a bal szerencse. Jó gazdája meghalt és minden javait egy atyja fia örökölte: *Juszuf ben Hamál*, aki a török hadseregnél jövendőmondó volt: az ütközetek, csaták sorsát jósolta meg előre.

Amerre a hadsereg vonult, vele köllött Juszuf ben Hamálnak és ő neki, Ferkónak is mennie.

Nagyot dobbant a szive, mikor ilyen módon került vissza Magyarországra. Egy diadalmas csatában a győzhetetlen Hunyady János — bár gazdája Juszuf ben Hamál fényes győzelmet jósolt a töröknek — szétverte az egész sereget és az összes táborát elfoglalta. Gazdája a futók-

kal együtt elesett, ő pedig az ősz vezér foglya lett.

Hunyady János nagylelkűen vissza adta neki szabadságát és kértére fölvette fegyver-hordozói közé. A szent-imrei csatában megmentette vezére életét, de maga oly nehéz sebet kapott, hogy a tábori szolgálatot ott kellett hagynia. Felgyógyult után, mint a vár hadi szertárainak és sólymainak felügyelője, éldegél most békében a vajda-hunyadi várban.

Ez az egykori Bérczes Ferkónak, a mostani Mosolygó mesternek és viselt dolgainak a története.

(Folytatása köv.)

A HUGOCSKÁM ÚJ KALAPJA.

(Képpel a szímlapon.)

RÉGEN volt az, mikor én még afféle kis diák voltam. Sőt az igazat megvallva, még igazi diák sorban sem voltam, mikor ez a kis eset megesett. Csak úgy otthon tanul-

gattam, annyit a mennyit, a kölesmezei tanyán. No, nem erőltettem meg magamat a tudományokban. Volt elég más egyéb, ami érdekelt: nyulacsikára lesni a magas vetés közt, ürögét önteni, a gyümölcsöt megdézsmálni, a juhász-bojtár szamarán

*Ugy lett, amint gondoló,
Igy jutott kosár alá.
Laczi vígan kurjogat:
»Ugy-e Dod, megfogtalak!*

nyargalászni latság.

Igy hát a gocskámnak, valami fontos gondoltam, h Pediglett; let ra, hogy mai emlékezem r

Ugy esett p hogy Nellike tése-napjára kalapot kap gyon örült ne a kalapnak s rimája volt, védte a nap tán szép piro lika is volt És mivelhog nagy kedve t

ne, hát a megengedte, ezen a napo estig viselhe bár biz ott a nem igen volt pompáznia v szép uj kala célja az let hogy mikor dulunk a vagy ismer kocsizunk l ba, Nellike

Hej! Ezt érte meg.

Nem min kalapot. In gocskám ör

nyargalászni s még sok más ilyen jeles mulatság.

Igy hát akárki is elhíheti, hogy a hugocskámnak, Nellikének az új kalapja nem valami fontos portéka volt előttem, nem is gondoltam, hogy valaha dolgom legyen vele. Pedig lett; lett annyira, hogy mai napig is emlékezem rá.

Ugy esett pedig az, hogy Nellike a születése-napjára szép új kalapot kapott. Nagyon örült neki, mert a kalapnak széles karimája volt, jól megvédte a naptól; aztán szép piros pántlika is volt rajta. És mivelhogy olyan nagy kedve tölt benne, hát a mamánk megengedte, hogy ezen a napon egész estig viselhesse, ámbar biz' ott a tanyán nem igen volt ki előtt pompázni vele és a szép új kalap igazi célja az lett volna, hogy mikor berándulunk a városba vagy ismerősökhöz kocsizunk látogatóba, Nellike csinosan jelenhessenek meg.

Hej! Ezt az a szegény kalap soha sem érte meg. És ebben én voltam a mester.

Nem mint ha irigyeltem volna az új kalapot. Inkább magam is örültem a hugocskám örömének, mert jó testvérek vol-

tunk. Azon a napon meg el voltam tökélve, hogy mindent a Nellike kedvére teszek, mert ez az ő ünnep-napja.

Megtettem hát azt is, hogy ozsonna után kísértáltam vele a mezőre és segitettem neki virágot szedni.

— Kötök koszorut a kalapomra, így meg sokkal szebb lesz! mondá.

Jól van, hát szedtünk jó csomó vadvirágot, aztán leültünk a buzavetés szélére és Nellike nagy kedvvel kötözte a koszorut. (Lásd a képet a czimlapon.) Nem volt egyéb bajunk, csak az, hogy a nap még erősen tűzött reánk.

— Menjünk amoda a fa alá, mondá Nellike.

Az árnyas fa nem messzire állott az uttól, de kellemes helyecskét nyújtott s oda telepedtünk. Alig értünk azonban oda, az utról mérges kutyaugatást hallottunk.

— Jaj, a szomszéd tanyabeli nagy komondor! szólt Nellike ijedten.

Én persze kötelességemnek tartottam megmutatni, hogy én nem ijedek meg. Igaz, hogy nem is volt mitől, mert a komondor nem is igen vett minket észre,

*Szükséghetsz már, vinnyoghatsz,
Amint tetszik vonyíthatsz!
Bánhadd merészségedet —
Kikaptad a részedet!«*

hanem egy paraszt-szekér után futott nagy csaholással és mikor bele unt a futásba, egy helyben állva, folytatta a hiába való ugatást.

— Huzódjunk ide a fa mögé, akkor meg nem lát, majd odább megy, szólta Nellike.

— Mit? Azt hiszed, hogy én félek? Mindjárt megtanítom én mőresre . . .

— Jaj ne! Ne állj föl! Ne menj feléje! Én úgy félek!

— Éppen azért! Nem akarom, hogy okod legyen a félelemre.

Már ekkor föl is ugrottam és egy nagy rögöt felkapva, a komondor felé szaladtam. Messziről dobtam a rögöt, abban bizva, hogy az eb nyomon követ. Csak a fához iparkodtam eljutni. Jó szerencsére el is jutottam és gyorsan fölmásztam magasra, úgy, hogy ellenségem el nem érhetett. Különben bizony széttépett volna a hatalmas, dühös állat.

Egyelőre bátorságban voltam s a magasból azt is láttam, hogy Nellike szépen meglapulva hazafelé oson. Igen, de engem nem eresztett az ellenségem; ott ugrált, ugatott dühösen a fa alatt. És ezt még nem bántam volna, de egyszerre csak — ó jaj! — a komondor megpillantja a Nellike új kalapját, melyet hugocskám nagy ijedtében ott hagyott. Megszagolta-e a semmiházi

hanem egy paraszt-szekér után futott nagy csaholással és mikor bele unt a futásba, egy helyben állva, folytatta a hiába való ugatást.

s rettenetes morgással, ugatással felém rontott.

Szégyen, nem szégyen: de biz' az én hősiségemnek iziben vége lett. Megfordultam és ijedt sikoltással futottam a fa irányában. A fa alól meg Nellike szintén sikoltva

futott a sűrű vetés felé s ott hirtelen meglapult, eltűnt; ő reá a komondor nem is ügyelt.

Nagy ijedelmemben is eszembe jutott, hogy én hiába futok a vetés közé, mikor a dühös eb nyomon követ. Csak a fához iparkodtam eljutni. Jó szerencsére el is jutottam és gyorsan fölmásztam magasra, úgy, hogy ellenségem el nem érhetett. Különben bizony széttépett volna a hatalmas, dühös állat.

Egyelőre bátorságban voltam s a magasból azt is láttam, hogy Nellike szépen meglapulva hazafelé oson. Igen, de engem nem eresztett az ellenségem; ott ugrált, ugatott dühösen a fa alatt. És ezt még nem bántam volna, de egyszerre csak — ó jaj! — a komondor megpillantja a Nellike új kalapját, melyet hugocskám nagy ijedtében ott hagyott. Megszagolta-e a semmiházi

*S im neki rugaszkodik,
Falon felkapaszkodik,
Még alatta a kutya,
A földet is kaparja.*

ebje, hogy ez esetben állhat, vagy nagy dühében esett és darabolva letört ágakkal mérgemben . . . kám ujdont a lapkájának végére örökre. És ki ok

Nem sokáig czorogtam ott a jó Nellike küldött segíti. A béresek elől a komondor menekült s szálltam a fára haza mentem, vivén magam szép új kalapradványait.

Hogy megkésébe volt Nellike, azt meg sem kis De magam gyon el voltam sulva és nagyotem a hibámbánólag kért csánatot Nellike a mamámtól tanácsot, hoohtalan hetyksemmel okoz Akármit is így szólt:

— Akkor te születésed busulni, hogy

ebje, hogy ezzel a kalappal rajtam is bosszút állhat, vagy csak tépni-marni akart nagy dühében valamit? Elég az, hogy neki esett és darabokra tépte! Kiáltoztam rá, letört ágakkal dobáltam, sirtam tehetetlen mérgemben ... perszemind hiába, a hugocskám ujdonat új kalapkájának vége volt örökre. És ki okozta?

Nem sokáig kuczorogtam ott a fán, a jó Nellike sietve küldött segítséget. A béresek ostorai elől a komondor elmenekült s én leszálltam a fáról és haza mentem, busan vivén magammal a szép új kalap maradványait.

Hogy mennyire kétségbe volt esve Nellike, azt leírni meg sem kíséreltem. De magam is nagyon el voltam busulva és nagyon éreztem a hibámat. Bünbánólag kértem bocsánatot Nellikétől, a mamámtól pedig tanácsot, hogy az oktalan hetykélkedéssel okozott kárt mikép tehetném jóvá? Akármit is szívesen megteszek. Mamánk így szólt:

— Akkor segíthetünk. Nem sokára a te születésed napja lesz. Ha nem fogsz busulni, hogy semmit sem kapsz: akkor a

neked szánt ajándék helyett veszünk Nellikének új kalapot.

Kapva kaptam rajta és így már Nellike is megvigasztalódott. És azóta hugocskám nagy hatalmat nyert rajtam, mert ha valami oktalanságra készültem, csak azt kérdezte:

— Talán megint kalapot akarsz nekem venni?

Nem bizony, nem került rá többé sor.

TARLÓZÁS.

FORRÓN süttött a nap, de úgy van az jól aratás idején. Ne panasz: kodjék tehát, aki ilyenkor a buza földre megy.

Juliska és Boriska oda ment, tehát nem is panaszkodott. Veronka, a testvérnéjük nem oda ment, de nem is tudott megbékülni vele, hogy a nap sugarai oly forrón tüznek. Ki is fogott rajtok. Leheveredett egy árnyas bokor tövébe a puha fűbe. Onnan látta, hogy Juliska és Boriska szaporán balagnak a dülő-uton.

— Hova igyekeztek, Juliska? kiáltá feljök.

— Megyünk a tarlóra, felelé Juliska. Jőjj te is. Fogunk tarlózni.

— Van eszemben! Erdemes az ilyen forró napon azzal vesződni. Inkább jőjjetek ti is ide a hűvösre, itt pompásan heverészünk.

*No megjártad kutya Dod,
Magad el is hordhatod!
De Laczi is, úgy hiszem,
Több almáskát nem is esen.*

De Juliska és Boriska nem hallgattak a csábításra. Odább ballagtak és mihamar kiértek a buza-földre. Nem ringott már ott a gazdag vetés. Le volt aratva, kérébe kötve, keresztelke rakva. Kopáron terült el a föld és bizony így nem is volt nagyon szép. A két kis leány azonban most nem is efféle gondolt, hanem arra, vajjon az aratásnál a marokszedők, kéké-kötők sok kalászt hagyogattak-e el?

Ha nem is sokat, de hagytak. Mikor bőségesen van az áldás, bizony nem is érdemes egy-két lehullott kalászáért vissza térni, lehajolni. De Juliska és Boriska nem röstelték a hajladozást. Itt is, ott is

akadt egy-egy kalászos szál, néhol párosával, hármásával is. A kicsi Boriska, mikor már tele volt piczi kezeckéje, átadta Juliskának és büszke volt rá, hogy ő is oly sikeresen segít. Este felé jókora csomóval ballagtak haza felé. fáradtan, de elégedetten.

Veronka ép akkor ébredt föl ott a bokor alatt, hol nagyot aludt. Nevetve szólt:

— No, holnap cséplés lesz ugy-e? Lesz vagy tiz köből buzátok!

— Annyi talán nem. De a galambocskáinknak elég lesz. A tied is szívesen venné.

— Megél az ugy is. Majd biz' az ő kedveért pörköltetem magamat a nappal!

Veronka és testvérei szegény szülék gyermekei voltak. Szüleiknek nem volt szántó-

földjük, csak egy kis házacskájok és kertjük. A gyerekeknek sem jutott tehát sokféle multság, de a minap nagyon megörültek, mikor a tanító ur két pár fiatal galambot ajándékozott nekik. Egyik pár a Veronkái lett, a másik a Juliskái és Boriskái együtt. Csakhogy az anyjok így szólt:

— Már, fiaim, ti lássátok, hogyan tartjátok el. A galambnak kövér magocska kell, én pedig nem vehetek effélet.

Hát Juliska nem ijedt meg. Mindennap kijárt a buza-földre és minden este jócskán morzsolgatott ki kövér magot az össze tartózkodott kalászokból. Volt már több szakajtónyi s gondosan elzárva tartotta. Aztán bőven szórt a galambocskáinak, melyeknek anyyira tetszett a jó csemege, hogy egészen megszelidültek és kezére, vállára szálltak Juliskának. Lassanként pedig nagyra nőttek, már ki is röptültek, de mindig vissza tértek és szépen oda szoktak a házhoz. Gyönyörű pár galamb lett belőle.

Hát a Veronkából? Arról jobb nem beszélni. Satnya két kis jószág volt s Veronka röstelte, mikor össze hasonlították a Juliskáival. Egy napon boszusan szólt:

— Elég nagyok vagytok, menjetek, keressetek magatoknak élelmet!

Kieresztet te őket, el is szálltak. Vissza sem tértek többé.

MADÁRFÉSZEK.

— A »Kis Lap« 41-dik színes műmelléklete. —

KIRÓPÜLTEK az öregek élelmet keresni, három éhes fiókájok lesi a fészek szélén türelmetlenül, hogy megjőjenek. Nem is egészen pelyhes, apró fiókák már, hanem jóformán siheder legények. Szinte röstel-

hetnék, hogy a köll napestig a napi eleségre.

No, nem egy háromszor ma de még nem s még ott kell

— Én bizony szárnyán járni bagárkát, lepkéket nem volnék kennyit kapok

— Jaj de dik sováran.

— Csitt, harmadik. Am sen mifelénk, kül, hogy repül

Csakugyan egyenesen a f rültek az eny vették milyen Pedig már ot

A három fi kodni kezdett.

— Enyém szolt az egyik

— Jól van van, szolt a r

— Ohó! harmadik. Eu

— De bizony

— Én sem

— De én

Oly mérg szeleburdi pi mihamar me foly a vita. D a berek!... ug kal a legköze tovább, hogy

A pörös te ták a vitát e ahol a jó vol

— Ó! Ó! M ben! Tessék!

a jó falat, al

hetnék, hogy még most is a jó öregeknek köll napestig fáradozniok, hogy számukra a napi eleséget összehordják.

No, nem egészen rajtok mulik. Kétszer-háromszor már tartották repülő próbát, de még nem sikerült egészen jól. Így hát még ott kell maradniok a fészekben.

— Én bizony jobb szeretnék a magam szárnyán járni, szolt az egyik. Akkor annyi bagárkát, lepkét fognék, a mennyi tetszik, nem volnék kénytelen annyival beérni, a mennyit kapok.

— Jaj de jó is lesz! bizonyítá a második sováran.

— Csitt, csitt! figyelmeztette őket a harmadik. Amott jön két pillangó, egyenesen mifelénk, talán elcsiphetjük őket, anélkül, hogy repüléssel köllene próbálkoznunk.

Csakugyan két lenge pillangó lebegett egyenesen a fészek irányában. Ugy bele merültek az enyelgő játékba, hogy észre sem vették milyen veszedelmes helyre jutottak. Pedig már ott voltak egészen a fészeknél.

A három fiatal madár pedig előre osztokdni kezdett.

— Enyém lesz az, amelyik jobbról van, szolt az egyik.

— Jól van; enyém az, amelyik balról van, szolt a másik.

— Ohó! Hát nekem mi jut? szolt a harmadik. Enyém lesz a második.

— De bizony nem lesz! Én nem adom!

— Én sem!

— De én sem!

Oly mérgesen össze pöröltek, hogy a szeleburdi pillangók is figyelni kezdtek és mihamar megértették, hogy az ő bőrükéről foly a vita. De biz' erre ók nagy hirtelen ill a berek!... úgy elnyilaltak gyors szárnyaikkal a legközelebbi bokrok közé s onnan tovább, hogy még hült helyök sem maradt.

A pörös testvérek is hirtelen abba hagyták a vitát és bámészan néztek a semmibe, ahol a jó volt, de már nincs.

— Ó! Ó! Miért nem egyeztünk meg békében! Tessék! Egyszer röpiült volna szánkba a jó falat, akkor is elszalasztottuk!

AZ ELÉGEDETLEN PACSIRTA.

— Madár-mese. —

AGYON elgondolkozva, de nagyon elszánt tekintettel is pihengetett Dalabáj, a fiatal pacsirta, a magas füben.

— Min töröd a fejedet? kérdé Szeme-szép, a testvére.

— Már nem is töröm, mert már elszántam magamat. Nem maradok itt tovább, mert itt megöl az unalom.

— Az unalom? Mi az?

— Az, hogy örökké egyforma az életünk, nincsen semmi változatosság. Itt lappangunk a füben vagy a vetés közt s ha megelegeltük, hát fölszállunk egyenesen, magasra, s ott dalolhatunk, ahol senki sem hallja.

— De hisz' ez így nagyon kellemes! Az öreg Búbos néni azt mondja . . .

— Ugyan ne is emlegesd előttem azt a Búbos nénit! Ismerem. Ó is afféle szörnyen bölcs öreg, aki azt hiszi, hogy mindent ő tud legjobban.

— No, úgy gondolom, hogy mindenestre többet tudhat mint mi. És ő mondta, hogy legjobb nekünk itt a sűrűben, mert ha innen kimozdulunk, mindenféle találkozzhatunk azokkal a csuf szörnyetegekkel, akiknek ember a nevök és akik iziben lepuskázna vagy elfogaak.

— No persze! Ismerem az ilyen beszédet. Ez csak arra való, hogy szepegjünk. Csakhogy én nem félek ám és nem is maradok itt, hanem szétnézek a világban. Már vannak is jó ismerőseim, akik meghívtak.

— Ugyan ki az?

— A galambok. Láthattad őket eleget, sokszor röpködnek itt a mezők fölött.

— Jaj, hiszen azok ott benn élnek a faluban, az emberek közt!

— Épp az a jó. Oda megyek velök, ott legalább lesz, aki megbecsüli a dalomat. Mi haszna neveztek el Dalabájnak, mikor itt csak a pusztá levegőnek dalolok?

Az már igaz, hogy messze környéken az egész pacsirta-nemzetségben nem akadt senki, aki vele dala szépségére nézve versenyezhetett volna. Tudta ezt Dalabáj és meg volt győződve, hogy ő sokkal különb madár, mint a többi pacsirta. És mert Búbos néni egyszer-másszor megleckéztette elbizakodott viselete miatt, most már haragudott is az egész familiájára.

— Itt hagyom őket. Elmegyek a galambokkal, szétnézek ott a faluban, aztán odább megyek. Hallottam, hogy az erdőben, ligetben igen előkelő madár-rokonaink élnek. Ilyen jeles énekest, amilyen én vagyok, mindenütt szívesen fognak látni. Szinte csodálkozom magamon, hogy eddig meg tudtam maradni ebben az unalmas együgyű pacsirta-atyafiságban. Majd egyszer valamikor meglátogatom őket s képzelem, Búbos néni hogy pukkadoz majd a boszúságában, ha megtudja, milyen előkelő társaságban élek.

Mindjárt bucsuzott is pacsirta-rokonaitól, akikkel találkozott. Elmondta, mire készül és azt hitte, hogy nagyszerű tervét roppantul bámulni fogják. De azok az együgyű pacsirták inkább a szemébe nevettek vagy pedig sajnálkozva mondták:

— Talán meghibbant az eszed, Dalabáj? Bizony még bajba kerülsz elbizakodottságoddal.

Ez azonban csak még inkább megerősítette Dalabájt a szándékában. Irigylik, nem

tarthatnak vele, azért beszélnek így, gondolá.

— Amott látom azokat a kedves galambokat. Megyek is velök!

Felröppent és megkérdezte a galambokat, hová repülnek?

— Most már haza, már eleget röpködtünk.

— Mehetek én is veletek, ugy-e?

— Ha tetszik, jöhetsz. Mi nem bánjuk.

Nem is igen törődtek vele többet, de ezt ő észre sem vette nagy örömeiben, hogy ime, most már szép s érdekes helyre fog jutni, sok újat, nevezetesen fog látni, tapasztalni, s híres lesz mindenkorra a pacsirta-nemzetségben.

A faluba érve, a galambok egy háztetőre ereszkedtek le s velök Dalabáj is. A galambok aztán egy tetőbe illesztett kicsi faházikó felé sétáltak és a házikó apró ablakain besurrantak.

Dalabáj a galambok beszédéből annyit megértett, hogy ez az ő házuk.

— Bizonyosan szívesen látnak oda benn. Ez már aztán különb lakás, mint az a hitvány fészek ott kinn a fűben. De hát persze, azok az én szegény pacsirta atyámfiái nem tudnak semmit, nem törekesznek nagyobb kényelemre.

Belebbent a galambok után. Ott kissé sötét volt és Dalabáj egy öreg galambmama mellett röppent le, aki két kicsikéjét etette. A kicsinyek megijedtek az idegen láttára s majd torkukon akadt az eleség. Erre az öreg galamb megharagudott, csőrével nagyot vágott Dalabáj felé s így szólt:

— Mit lábatlankodol itt? Mi dolgod nálunk?

Ez nem igen biztató kezdet volt. Aztán nehány, még alig pelyhes fiatal galamb fogta körül, megbámulta és csipkedni kezdte.

— Mit akarsz közénk való.

De csakhamar a dolog. Embe

— Mondom, ide. Terítsd a kizavarom, mon

Nagyot szepp

amit az öreg

zasztó emberek

ideje a gondolk

hátsó részén a

be. A galamb

de Dalabáj ijed

lyen át bejött;

nekülhet. Ki is

sen a nagy hál

Aztán diadalma

kicsi szűk kalit

czon felfüggesz

Ami ezután

ah! . . . nagy

Szegény Dal

mi történt vele

hogy meglebbe

dött a kalitka

te a szárnyait,

tan terült el a

— Mit akarsz itt? Hiszen te nem vagy közénk való.

De csakhamar még rosszabbra fordult a dolog. Emberi hangok hallatszottak.

— Mondom, jól láttam. Pacsirta tévedt ide. Terítsd a hálót a nyílás elé, én majd kizavarom, mondá egy emberi hang.

Nagyot szeppent Dalabáj s eszébe jutott, amit az öreg Búbos néni azokról a borzasztó emberekről beszélt. De nem volt sok ideje a gondolkozásra, mert a galamb-ház hátsó részén ajtó nyílt föl s egy fiu bujt be. A galambok nem sokat törődtek vele, de Dalabáj ijedten röpiült a nyíláshoz, melyen át bejött; úgy látszott, hogy ott kimenekülhet. Ki is jutott — csakhogy egyenesen a nagy hálóba, mely ott ki volt feszítve. Aztán diadalmasan vitték a fiuk be a házba, kicsi szűk kalitkába zárták s ezt a tornácson felfüggesztették a falra.

Ami ezután következett, az szomorú, ah! . . . nagyon szomorú volt.

Szegény Dalabáj hirtelenében alig tudta, mi történt vele. Menekülni akart, de alig hogy meglegbentette a szárnyait, bele ütődött a kalitka rostélyzatába. Véresre verte a szárnyait, fejét, lábait s végre kábultan terült el a kalitka alján. Másnap újra kezdte és megint csak az lett a vége. A nagy vergődésben tollai össze töredezték, kihulltak, a büszke Dalabáj szánalmas tépett madárrá lett. S a kalitka előtt a fiuk azt mondogatták;

— Majd bele törődik néhány nap alatt.

És néhány nap mulva Dalabáj csakugyan abba hagyta a hasztalan vergődést. Belátta, hogy mind hiába. Rabbá lett, börtönbe került, vége minden reménynek! És ha vissza gondolt a kedves, zöld mezőre, a boldog szabad életre, mikor magasra emel-

kedve vígan csattogott a légben, szive majd meghasadt búbánatában.

— Ó drága jó Búbos néni! Miért csufoltalak, miért nem hallgattam bölcs szavadra! Ó, mily keserűen lakolok hetyke, oktalan elbizakodottságomért!

Hetekig élt ott a kalitka-börtönben ily szomoruan. Egy napon a két fiu levette a kalitkát a falról s az egyik így szólt:

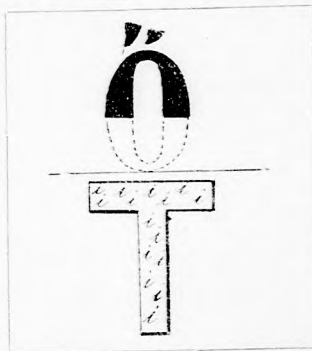
— Holnap vissza térünk a városba, iskolába; nem lesz aki gondját viselje madárkánknak. Inkább bocássuk szabadon.

Kinn a mezőn Búbos néni alig ismert rá arra a tépett, borzas tollu, félénk, aláztatos madárra, mely feléje közeledett.

— Lehetséges-e? Te vagy az, Dalabáj?

— Én, de nem a régi hetyke, gögös, elbizakodott Dalabáj! Keserves leczkét tanultam. Majd elmondom, csak fogadjatok vissza szegény körötökbe és szivetekbe!

BETŰ-REJTVÉNY.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Fény és boru.“

Történeti elbeszélések, az ifjuság számára írta
Remellay Gusztáv. Két könyvomatú képpel.
Színes kemény táblába kötve.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLVII. köt. 1-ső számában közölt kockarejtvény megfejtése:

K	E	V	E
E	V	E	T
V	E	S	E
E	T	E	L

Helyesen fejtették meg: Mérey Ágosta, ifj. Kossaczky Oszkár, Moesz Izabella és Ilonka, Pfeiffer Veronka és Juliska, Schreiber Erzs, Mäder Ida, Hedi és Emma, Lázár Piroška, szállósy Aurél, Fáy Erzs, Engel Jolán és Rózi, Gonda Lajos, Blumenstock Dora, Szél Piroška, Misner János, Gervay Mariska, Kaiser Rózi, Benkó Jenőke, Posner Oli, Denk Gusztáv, Bartal Tibor, Botka Irma, Spitz Miklós, Kenessey Paula és Iza, Zarányi Gusztáv, Ember Pista, Gaál Ilus és Gyula, Engel Margit, Gyurkovich Dódi, Koritschner Margit és Iván, Halász Juliska, Gyárfás Elemér, Szathmáry Mariska, Alliquander Lajos, Wágner Lajos, Gyémánt Iona, Gesztessy Laczika, Rosenfeld Imre, Fabritzky Antal, Imrich Edith, Spitz Regina, Deutsch Lajos és Sién (?), Imre László, Hofmann Zsófi, Ungár Béla, Michalik Itonka, Kristóffy Gizi, Fried Ella és Gizella, Mangotsy Marcsó (?), Koreck Iván, Herzfeld Paula, Vincze Mariska, Sonnenwirth Samu és Weinberger Benő (a Bihar-díszegi izr. elemi fiú-iskola nevében), Herzl Antal, Ofner Etelka, Unger Ilka, Polgár Bella, Vizslovszky Irma és Katicza, Szentpétery Gyula, Ravasz Gizi, Szántó Erzsébet, Borssy Paula (Borssy-e vagy Barssy? Aláírásodból nem tudtam biztosan kiolvasni. *F. b.*), Hármory Ottika, Mandel Mihály, Havass Imre, Hollaki Leo, Fábián testv., Botka Lajos és A. (Ki az az A? *F. b.*) Selevér Flóra, Bolyó Károly és Pálma, Várady Erzsike.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörtént, nyertes lett ifj. Kossaczky Oszkár, Lónyabányán, kinek a jutalomkönyvet (Greguss Ágost meséi, az ifjuság számára) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« XLVI. köt. 25-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Kovács Iona, (a csik-szeredai polgári leányiskola nevében), Ungár Béla, Vizslovszky Irma és Katicza.

KOSSUTH LAJOS SZOBRÁRA.

Hofmann Zsófi gyűjtése 1 frt. (Egyes adakozók: Rosenbaum Mariska 10 kr., Fried Mariska 10 kr., Ch. H. 10 kr., C. L. 10 kr., H. J. 5 kr., H. A. 5 kr., Amália 10 kr., Hofmann Zsófi 5 kr., K. E. 10 kr., K. P. 5 kr., Weinberger Regina 10 kr., N. N. 10 kr.)

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Cséri Iona. Szép érzések gyarlóska alakban. A versírásnak megvannak a maga törvényei, melyekkel a »Költészettan«-ban fogsz megismerkedni. Csakis ezek szigorú megtartásával lehet szabatos verset írni. — Varró Muki. A magyar porcellán-gyártmányok, kiváló szépségükkel fogva, nemcsak Európában kapóssak, de Amerikában is, sőt, bátran állíthatom, az öt világrészben. A legjelebb hazai porcellán-gyárak a Zsolnayé Pécsért, a Fischeré Herenden (Veszprém vm.), amelyekhez harmadikul szegődött néhány év óta az unghvári. A porcellán-festéssel (fayence — olv. fájánsz — majolika stb.) műkedvelésből is foglalkoznak. A módjáról csakis porcellán-raktárban adhatnak, a cseréppel együtt, felvilágosítást. — Hoffmann Zsófi. Ugy magaddal, mint takaros írással meg vagyok elégedve. Reményem én is, hogy soká maradjunk együtt. — Mérey Ágosta. Kedves meglepetést szerezted, Gusztikám, a te küldeményeddel. Nem kevésbé örvendtettem édes anyád szeretetreméltó sorainak, melyekre máris válaszoltam. — Vizslovszky Irma és Katicza. Színezésre való festéket minden papiros-boltban árulnak. Arról szó sincs, hogy én Katiczát meg akartam szégyeníteni. Csak megintettem, s ez egészen más valami. A szép Parádót nem ismerem, de ásványos vizét régóta élvezem. — Ausländer Iluska. Nem az öregségedet kérdeztem én, hanem a korodat, ami két különböző dolog. A németben persze a kettő egyet jelent: *das Alter*. De hát nem elég csak beszélni magyarul, magyarul is kell gondolkozni. Hogy érzésed magyar, erről bizonyos vagyok. A szerencséd nem szokás igazgatni, de nem is lehet, különösen pedig nem is szabad. — Futtaky Ibolya. Melyik vármegyében is van az az *Acsód* község? Csak úgy tehetem a közlendőbe, ha ezt megírod, mert különben keserves volna végig futkosni nagy Magyarország mappáján, hogy a négy kockába illő nevet ott fölfedezzük. — Több levélről a jövő számban.

A »KIS LAP« minden kötetéhez díszes színnyomatu bekötési táblák kaphatók. Egy bekötési tábla ára 60 kr. A »Kis Lap«-nak fél évi folyamából telik egy kötet. Megrendelő cím: Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.

Felelős szerkesztő: Forgó bácsi. Szerk. és kiadóhivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület. Nyomtatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapestben.